දිව්‍යමය බලයෙන් සුවපත් ලෝකයක් හදන දීගොඩ කුමාර

ඕල්කට්තුමාටත් රෝගීන් සුව කිරීමේ බලයක් තිබුණා

ආත්ම ගාණක් තිස්සේ මම රෝගීන් සුවපත් කරලා

ආධ්‍යාත්මික ශක්තියෙන් හෝ විශ්වීය බලයක් සහිතව මෙලොව යම් යම් ක්‍රියාවන් සිදුවන බව කොරහසකි. පියවී ඇසට නොපෙනෙන ශක්තිය ගැබ් වූ මේ විශ්වයේ ඇති එම තරංග ප්‍රයෝග් කොට ගෙන ඒ තුළින් මිනිසුන්ගේ හිතසුව පිණිස හෝ තම පෞද්ගලික අභිමතාර්ථයන් උදෙසා කටයුතු කරන පිරිස් වෙති. ආදී කාලීනව හිමාලයේ ඍෂිවරු සිටි බවත් උන්වහන්සේ සිය භාවනායෝගී බලය උපයෝගි කොට ගෙන ලෙඩ සුවපත් කළ බවත් පැවසෙයි.

'දීගොඩ කුමාර' මේ නම ඇහුම්බෙන් හෝ අසා ඇති අයෙක් ඊය හැකිය. ඇතැම් ඒවා ඔබගේ කළු ළමා කතා පොතක් හෝ කියවා ඇතුළා වන්නට ඇත. එහෙත් අද වන විට මේ මිනිසා ලංකාව ඇතුළුව වියළෙස් රටවල පවා ප්‍රචලිතයි කියන්නේ ඔහු සතු ආධ්‍යාත්මික ශක්තියෙන් රෝග සුව කරන්නෙක් ලෙසය. මීධාවට පත් වූ මිනිස් සිත් සුවපත් කරන්නෙක් ලෙසය. මේ දීගොඩ කුමාර නම් ආධ්‍යාත්මික ශක්තියක් හිමි ඔහුගේ කතාවය.

"පසුගිය කාලේ මම කන් ඇහෙන්නේ නැති අයගේ ඇඟට අත තියලා ඒ අයට ආයෙත් ඇහෙන්න සැලැස්සුවා. මේ හැම්දේම කරන්නේ විශේෂඥ වෛද්‍ය මණ්ඩලයක් ඉස්සරහ. ඩොක්ටර්ස්ලා මේ අයව පරීක්ෂා කරලා තහවුරු කරනවා ලෙඩක් තියනවා කියලා. එහෙම අයව තමා මම සුව කරන්නේ. විංචාව බොරුව මිනෙ ළඟ නෑ.

මම කරන එක වැඩසටහනකට පන්දාහක් විතර ලෙඩ්ඩු එනවා. ඒ හැම කෙනෙක්ම මං නැතිව්ටවලා තියෙනවා. සත පහක්වත් ගන්නේ නැහැ. මං මේකට වට්ටිනාකමක් කියන්නත් බැහැ. සත පහක්වත් ගන්නේ නැතුව ලෙඩේ සුවපත් කරලා ඒ වෙනුවෙන් මට මිලක් කියන්න බැහැ. ඩොක්ටර් කෙනෙක් ළඟට ගියාම වැසළේ එකක් දාන්න පවා කොයි තරම් ගාණක් ගන්නවද?

කන ඇහෙන්නේ නැති කෙනකුට කනක් දාන්නම කොයි තරම් මුදලක් වියදම් වෙනවද? එක කනක ඔපරේශන් එකට ලක්ෂ තිස් පහක් විතර යනවා. මම මේ කරන දේ වට්ටිනාකම කවුරුත් දන්නේ නැහැනේ, මොකද මං සැල්ලි ගන්නේ නැහැනේ. මං රෝගීන් සුවපත් කිරීමේ වට්ටිනාකම තියෙන්නේ ඒක දුක්කර වීමෙන්. පහුගිය කාලේ මම හිඟේ ගියේ හොරකම් කරලවත් වෙනත් වංචා කරලවත් නෙවේකො. ලෙඩ්ඩු සනීප කරලා. හිඟේ ඇතැළේදීත් මගේ කළේ ඒකම තමා. ඒ නිසා මම කල්පනා කළා ඇයි මගේ ශක්තිය අපහේ යන්නේ කියලා.

ඉස්සර මිෂනාරිවරුං ඇවිල්ලා කොටලේන දීපදස්තාරාමය ළඟ වතුර ටැංකියක් තුරවලා බෙහෙතින්ම කරලා ඒ වතුරං ඔළුවේ ඔබලා ලෙඩ්ඩු සුවපත් කළා. බෞද්ධ පිරිස හැමෝම ලෙඩ හොඳ කරගන්න ඕන හින්දා එතැනට ගියා. ඒ ලෙඩ හොඳ කරනවා කියලා ක්‍රිස්තියානි ආගමට හරවා ගත්තා. එතකොට හෙන්රි ස්ටීල් ඕල්කට්තුමා හිටියේ ඉන්දියාවේ. ඔහු ඉදිරියට අපු දෙවියෝ ඕතුට කියලා තියෙනවා ඔයා ඉන්න දිව්‍ය ලලයක. ඒ හින්දා විෂ්වයේ තියෙන ශක්තිය පාවිච්චි කරලා මිනිස්සුන්ගේ ලෙඩ හොඳ කරලා මේ අය ක්‍රිස්තියානි ආගමට හරවා ගන්න එක නතර කරන්න කියලා. ඔහු ලංකාවට ඇවිත් ගාල්ලේ කොටුවෙදි මේ වැඩේ පටන් ගත්තා. ඔහු මිනිසුන්ට ආශීර්වාද කරලා ලෙඩ හොඳ කළා. සුද්දඟය කාලෙදිම මේවා පොත්වලින් අහින් කරලා තිබුණේ. ඒත් අද වෙද්දි මේ ගැන ලියපු සම්භාර පොත් හොරාගන්න පුළුවන්. ඔහු ආධ්‍යාත්මික ශක්තියක් තිබුණු කෙනෙක්.

කවුරුත් කැමැතියි තුවාල කරගන්නේ නැතුව, ඒදිනාවක් නැතුව පමණක් තියෙන ලෙඩ හොඳ කරගන්න. අපේ රටේ උස්පෙත් මිනිසුන්ට ලෙඩ හොඳ කරගන්න ඕන. එයාලට යන්න වේදිකාවක් තියෙන්න ඕන. ඒ අය ඈ වගේ තැන්වලට ගියාට පස්සේ අපි කෑගහලා වැඩක් නෑ. ඒ මිනිස්සු ටික අසරණයි.

මම ලෙඩ හොඳ කරන්න පටන් ආරගෙන අප්‍රියදු පහළොවක් විතර වෙනවා. ලංකාවේ වගේම ඉන්දියාව ඇතුළු විදේශ රටවල් ගණනාවට ගිහින් මම ලෙඩ සුවපත් කරලා තියෙනවා. අපි ලෝකෙට සද්ධර්මයේ පණිවුඩය අරන් යනවා. මම පාරට බස්සොත් අඳුරන් වීමාල ගාණක් මම සුවපත් කරපු මිනිස්සු ඉන්නවා. "

දීගොඩ කුමාර කලාකාරයෙකි. ලේක්හවුස් ආයතනයෙන් පත්තර කලාවට පිවිසි ඔහු වසර දහ තුනක් ලංකාදීප ප්‍රවෘත්තපත්‍රයේ ඉන් පසු වසරක් පමණ දිනමින ආයතනයේත් සේවය කොට ඉන් ඉවත් වුවෙකි. ඉන් පසුව ඔහු ළමා කතා රචනා කරන්නට පෙලඹී ඇත.

" පත්තරවැඩින් අයින් වෙලා මම පොඩි ළමයින්ට පොත් ලිව්වා වියාපාරකයෙක් බවට පත්වුණා. මට වියාපාර කිහිපයක්ම තිබුණා. වාහන දහතවයකින් මම මගේ ජරකායන ලංකාව පුරා බෙදාහැරියා. මට අරිසි බස් පාරේ දිව්වා. හැත්තෑ ගණන්වල වගේ හාවනාවෝමව ඉන්න ආධ්‍යාත්මික පැත්තට බරවෙන රැල්ලක් ඇවිත් වුණා. ඒ කාලෙම තමා මට පත්තර උණ හැදුණෙත්. එතකොට කොගු කාලෙන්. අපිත් ඒවට යොමු වුණා. මම හාවනා කළා. ඊට පස්සේ රස්සාවක් කරන්න කොළඹ ආව එකෙන් ඒ හැම දේම මඟහැරුණා.

මගේ ගම කුලියාපිටිය. හාත්තා අම්මා දෙන්නම විදුහල්පතිවරු. මම කොළඹ ආවේ මලෙන්. විදුහල්පතිවරු දෙන්නෙක්ගෙ දරුවෙක් රස්සාවකුත් නැතුව හිතුවක්කාරෙට කොළඹ එද්දී අම්මා තාත්තාගෙන් කොහොම පීඩනයක් තියෙන්න ඇතිද කියලා හිතා ගන්න පුළුවන්නේ. පත්තර උණකින් කොළඹට ආවට තනියම ඉන්න හර අමාරුයි. තව කෙනෙක්ගෙ උදවු ඕන වෙනවා. ආරක්ෂාවක් නැතුව හරම අමාරුයි. තව කෙනෙක්ට යටත් වෙලා වගේ ඉන්න වෙන්නේ. ඒ හින්දා ශ්‍රී ලංකා කරන්නේ සංවිධානයේ කරාතෙ පුහුණු වෙන්න පටන් ගත්තා. මම කළුපටි ජරටම උපාධිය ලබා ගත්තා."

ඔහුගේ ජීවිතය සම්පූර්ණයෙන්ම කණපිට පෙරලන සිදුවීමට ඔහු මුහුණ දෙන්නේ මේ අතරේදීය.

ඒ ඔහු ඉන්දියාවේ ඔය ප්‍රදේශයි කඳු මුදුනක වාසය කරන සාමිවරුයි. පිරිසක් සමඟ ඔවුන්ගේ ඔය පෙන්වීමෙන් භාවනාවට යොමු වී සිටි අවධියයි. එතිදී ඔහු ලද එක්තරා අත්දැකීමක් තුළින් ඔහු තුළ සංසාරගතව පැවිත ආ දිව්‍යමය බලය පිළිබඳව ඉතිහාස ලැබෙන්නේ ඔය ආකාරේදී බව දීගොඩ කුමාර පවසයි.

" හරිම අහම්බෙන් තමයි මට දේව මණ්ඩලයෙන් කැඳවීමක් ලැබුණේ. ඒක ගැන මට හරියට විස්තර කරන්න දේවෙන්නේ නැහැං. එතකොදී වුණේ මොකද්ද කියලා හරියට දැන්නීමක් තිබ්බේ නෑ. වගේ පිටේ තිබුණු හැම්දේම ඒ විදිහටම තිබ්බා. මම වෙන ආසනයක ඉඳගෙන හිටියේ, මගේ ඉස්සරහ මේසේ කවුරු හරි වාඩිවෙලා හිටියා. හරියට එක පාරට මගේ සිහිය විතරුත් කරලා ආයිත් පියවී සිහියට පත් කළා වගේ දෙයක් තමයි වුණේ. එතකන වුණේ මොකක්ද කියලා මගේ ඔළුවට දේවරෙන්න ටිකක් වෙලා ගියා. සුදු ඇඳගත්ත කවුරුහරි කෙනෙක් මගෙත් එක්ක කතා කළා. ඒ කතා කළේ කවුද කියලා මම දන්නේ නැහැං. එතැන දෙන්නෙක් හිටියා. ඒ දෙන්නා බොහොම සුහදව මගෙත් එක්ක කතා කළා. ආත්ම ගණනාවක් තිස්සේ මම කරලා තියෙන්නේ ලෙඩ්ඩු සුවපත් කරන එකයි. ඒ දෙන්නා මගේ ඉදිරි අනාගතය ගැනත් කිව්වා, මේ ආත්මයේදු මගෙන් යුතුකමක් ඉටු වෙන්න තියෙනවා කියලා කිව්වා. ඔවුන් කිව්වා මම මේ ගත කරන්නේ දඬුවම් කාලයක්කුං. ඒ දඬුවම තමයි හිත් වේදනාවෙන් කල්ගත කරන එක. ඒ දඬුවම ගෙවෙන්න නම් මිනිසුන්ගේ හිත් වේදනා, ශාරීරික වේදනා අඩු කරන එක තමයි එකම පිළියම කියලා ඔවුන් මට කිව්වේ.

මගෙන් ඇහුවා ඒකට කැමැතිද කියලා. මම මුකුත් කිව්වේ නෑ. මම පියවී සිහියට පත්වුණාට පස්සේ මගේ වයිෆ්ට මේ ගැන කිව්වා. එයා වැඩිය ගනන් ගත්තේ නැහැ. ආයෙ මාස කිහිපයකට පස්සේ මට දෙවැනි වරටත් දේව මණ්ඩලයෙන් කැඳවීමක් ලැබුණා. එදා නම් තව ටිකක් වැඩිපුර කථිටය එතැන හිටිය කියලා දැනුණා. ඒ අවට ළා නිල්පාට වගේ එළියකින් වැහිලා තිබ්බේ. සෙනඟ කවුරුත්ම හිටියේ නෑ. හර හාළු ස්වභාවයකින් තමයි පෙනුණේ. සද්දෙයක්වත් තිබ්බෙ නෑ. එතැන හිටිය සෙනෙක් මගෙන් ඇහුවා දැන් මොකද කියන්නේ, අපි කියපු දේට කැමැතිසිද කියලා. මේ දේ කරන එකෙන් මිනිස්සු ඔයාට බනිසි, හොරා කියයි. ඒකට ඔයා කැමැතිද කියලා ඇහුවා. හැබැයි මේකෙන් ඔයාගේ දඬුවම අවම වෙනවා. ඔයාට කැසලයක් ලැබෙනව කියලා එයාල කිව්වා. මිනිසුන්ගේ ලෙඩ සුවපත් කරගන්න අවශ්‍ය දැනුම සහ ලෙඩ සුවපත් කරන විදිහ ගැන හැමදේම මට කියලා දෙනවා කිව්වා. එදත් මම ඔළුවක් හරි උත්තරයක් දුන්නෙ නෑ.

පියවී සිහියට පත්වුණාට පස්සේ මම මේ ගැන කල්පනා කළා. මේ ගැන අම්මට කිව්වා. මම අම්මගෙන් ඇහුවා මම ලෙඩ්ඩු සුවපත් කළාට කමක් නැද්ද කියලා. එදා අම්ම කිව්වේ "කමක් නෑ ඔයාට පීනක් ලැබෙනවනේ" කියලා. මේ ගැන යාලුවෝ කල්පනා කරද්දු මට තේරුණා මේක මනුෂ්‍යයෝ ජීවත්වෙන තලයට වඩා තරමක් ඉහළ තලයක් කියලා. ඊට පස්සේ තුන්වැනි වතාවෙදි මට කැඳවීම ලැබෙන කොට මම කිව්වා, මම කැමැතියි කියලා. එදා ඒ වගේ හිටියේ වෙනස් අය. කාන්තාවකුත් හිටියා. ඕට කලින් දෙවතාවෙදිම මාව හම්බවෙන්න ඇවිත් තිබ්බ පිරිමි කිහිප දෙනෙක්. ඒ භූමිය හරම සන්සුන් තැනක්. එයාලා සාමාන්‍ය මනුස්සයන්ට වඩා විශාල ශරීර දරන අය. මට තේරුණා ඒ අය කාගේ හරි අනුදැනුම්බේ ඕත තමයි වැඩ කරන්නේ කියලා. මම දැකල අඳුරගන්න ඒ අය එකපාරට උත්තර දුන්නේ නැහැං. ටිකක් වෙලා ඉඳලා කවුරුහරි දෙන උත්තරයක් අහගෙන ඉඳලා උත්තර දෙන විදිහක් මට දැනුණේ. මාව නිරන්තරයෙන් අධීක්ෂණය කරනවා කියලා තිව්වා. ඔවුන්ගේ උපදෙස් එක්ක මම ලෙඩ්ඩු සුවපත් කරන්න පටන් ගත්තා. ඔවුන් මට කියලා දුන්නේ ලෙඩකට ආශීර්වාද කරන හැටි. මම පුංචි පුංචි රෝග තියෙන රෝග සුව කරන්න පටන් ගත්තා.

මට ආධ්‍යාත්මික ශක්තියක් තියෙනවා කියලා මගුබොඩුව පන්සලේ නායක හාමුදුරුවෝ දැනගෙන හිටියා. මම හාමුදුරුවෝගේ එක්ක ඒ ගැන කතා කළා. උන්වහන්සේ මට ඒ ගැන බොහෝ දේවල් කියලා දුන්නා. ඔය අතරේ මට ඕස්ට්‍රේලියාවට පරිදර්ශණ කරන විද්‍යාඥයෙක්ව හම්බවුණා. ඔහු මම දන්නා අඳුනන පුද්ගලයෙක්. කොළඹදී ඔහු මාව මුණගැහුණු මොහොතේදීම ඔයාගේ ෂූණේ වෙනසක් දේනවා කියලා ඔහු එක පාරටම කිව්වා. මම ඔහුට මේ ගැන කිව්වා. මං අඳුනා මං මෙහෙම දෙයක් කරනවා. ඒක කළාට කමක් නැද්ද කියලා. ඔහු ඒ ගැන යම් යම් පරීක්ෂණ කරලා තිබුණා. ඔහු කිව්වේ මේ දේ මාධ්‍ය කරන්න එහෙම නැති වුණොත් ඔයාට කරදර වෙනවා කියලා. ඒ පාර මම කිව්වා මේ කරන දෙයින් මගේ ආත්මය අඩු වෙනවා කියලා. මොකද මම හැම දවසකම එක ලෙඩෙක් හරි සුවපත් කරන්න ඕනේ. ලෙඩක් සුව නොකර මට දින හතයි ඉන්න පුළුවන්. ඔහු විද්‍යාඥයෙක් නිසා මම ඒ ගැන ඔහුගෙන් අහුවා. ඔළුබොඩුව පන්සලේ ලොකු හාමුදුරුවෝ අසනීප වෙලා අසාධ්‍ය තත්ත්වයෙන් ඉන්න වෙලාවක පොඩි හාමුදුරුවෝ මට කතා කළා. මම ඒ වෙලාවෙම උන්වහන්සේ බලන්න ගියා. ඒ වෙද්දිත් ලොකු හාමුදුරුවන්ට ධාපි පාස් සැත්කම් කිහිපයකුත්, මොලේ ඔපරේෂන් එකකුත් කරලයි තිබුණේ. උන්වහන්සේ හරම වේදනාවෙන් ගිලුන් සයනයේ වැතිරිලා හිටියා. මම උන්වහන්සේ බලන්න යද්දිත් හොඳටම රෑ වෙලා. මම එතැන ඕටපු පොඩි හාමුදුරුවන්ගෙන් උදවු අහුලා ලොකු හාමුදුරුවෝ එක්කගෙන බෝධිය යටට ගියා. එතිරව අමාරුවෙන් හිටපු උන්වහන්සේව මම නැව්වා. සිදුරු පොරවලා බෝ ගහ යටට වෙලා මං උන්වහන්සේට ආශීර්වාද කළා. පහුවදා උදේ වෙද්දි උන්වහන්සේ හොඳට නැණිටලා ඇවිද්දා. එදා රෑ බෝධි පූජාව තිබ්බෙත් උන්වහන්සේම තමයි.

අසාධ්‍ය තත්ත්වයේ වැතිරිලා හිටපු ලොකු හාමුදුරුවෝ එක පාරට සනීප වුණේ කොහොමද කියලා මිනිස්සු අහන්න පටන්ගත්තා. හාමුදුරුවෝ මගෙන් ඇහුවා කොහොමද මම සනීප වුණේ කියලා. මං උන්වහන්සේට කිව්වා මේ පන්සලේ බෝධීන් වහන්සේගේ අනුභව් තියෙනවා. බෝධි පූජාවෙන් තමයි ඔබවහන්සේ සනීප වුණේ කියලා. බෝධියේ අනුභව් තියෙනවා කියලා හැමෝම බෝධිය ඉස්සර බෝධි පූජා තිබ්බා. ඔය අතරේ පන්සලේ හාමුදුරුවන්ගේ ඉතාමත් ළඟම හිතවතෙක්ගේ දරුවෙක්ට ලියුකේමියාව කියලා වෛද්‍යවරු අනුමාන කරලා තිබ්බ. පහුවදා ඔහු රෝහල් ගත කරන්න කියමින වෙලා තිබුණේ. හාමුදුරුවෝ හොරෙන් මට කතා කළා. මේ ගැන කිව්වා. කවුරුත් එතකොට මාව අඳුරන්නේ නැහැං. එදා රෑ ඒ දරුවා පන්සලේ බෝධි පූජාවකට ආවිත් හිටියා. මමත් ගියා. ලොකු හාමුදුරුවෝ අම්මටයි, තාත්තටයි මාව අඳුන්වලා දීලා ඒ දරුවාගේ විස්තර ටික මට කියන්න කියලා කිව්වා. ඒ වෙද්දිත් ඒ දරුවව හොඳටම දුණ. අඟෂ ගිඹි කබලක් වගේ රත්සෙයි. බෝධිය යටදී බෝධි පූජාවක් තියලා ඉවර වෙලා මම ඒ දරුවගේ හිස සහ පිට අතගාලා බයවෙන්න එපා කියලා ආශීර්වාද කළා. ඒ වෙද්දිත් මම ලොකු හාමුදුරුවන්ව විතරයි සුවපත් කරලා තිබුණේත්. කොහොම්ද සුවපත් කරන්නේ කියලවත් මම හරියට දැනන් හිටියේ නැහැං. පහුවදා ඒ අය මඟරගම රෝහලට ගිහින් තිබ්බා. එතැනදී වෛද්‍යවරු පරීක්ෂා කරලා කියලා තිබ්බේ ඒ දරුවව රියුකේමියා රෝගය නැහැං කියලා.

කොහොම හරි ඔය සිදුවීමෙන් පස්සේ මගේ ගැන හුඟක් අය දැන ගත්තා. ඊට පස්සේ මම පන්සලට යද්දී මට බෝධිය ගාවට යන්නවත් බැරි තරමට සෙනඟ පිරිලා.

මං මේ කියන්නේ අවුරුදු 14යි මාස ගාණකට විතර කලින් කතාවක්. ඊට පස්සේ මට පන්සලට නිකමිටවත් ගොඩ වෙන්න බැරි තත්ත්වයක් දදා වුණා. දවසින් දවස ලෙඩ සුවපත් කරගන්න මාව හොයාගෙන එන මිනිස්සු ගාන වැඩි වුණා. සමහර දවස්වලට දාහක් විතරක් මාව හොයාගෙන ආවා. පන්සලේ ඉඩස්වත් තිබ්බේ නැහැං. හාමුදුරුවන්ගේ ආවාස ගෙට යන පාරත් අවහිර කරගෙන කට්ටිය රැඳිලා හිටියා. පස්සේ හාමුදුරුවෝ කතා කරලා කිව්වා දැන් නම් මේක පාලනය කරගන්න අමාරුයි. ඒ හින්දා වෙන තැනක් හොයාගන්න කියලා.

යුද්ධය තියෙන කාලත් මම යුද්දෙට ගිහින් තුවාල වෙලා අපූ අයව සුවපත් කළා. සවුරුත් ඒ ගැන දන්නෙවත් නැහැං. මං අත තියලා දීනාලව සුව කරලා ආයෙත් යුද්ධයට යැවිවා. මේ කරයුතු බොහොම පහසු කමයි සිද්ධ වුණේ. ඉස්සර මම සුවපත් කිරීමේ මෙහෙයක් පවත්වනකොට හමුදාවේ ආරක්ෂාව පවා මට ලබා දීලා තිබුණා. හමුදාවේ ඉහළ නිලතල දරපු අය වගේම සාමාන්‍ය නිලධාරීන්ගේ තිබුණු අසනීප වීරන් වර මම සනීප කළා. පොලිසියේ ඇතැම් නිලධාරීන්ගේ පවා තිබුණු රෝග මම සුවපත් කළා. ඒ හින්දා ඒ අය මට හුඟක් උදදු කරනවා.

ලෙඩ්ඩු සුවපත් කරන්න මට තැනක් නැහැයයි කියලා දැනගත්තහම හමුදාපතිතුමා පිරිසක හමුදා කඳවුරේ තියෙන පන්සල් භූමියේ ඉඩ මට ලබා දුන්නා. පස්සේ හමුදාවටත් බැරි වුණා ඒ එන සෙනඟ පාලනය කරන්න.

පිළියන්දලදී අපි කරපු එක වැඩසටහනකදී ලක්ෂකෙනට එතා සෙනඟ හිටියා. මට ලෙඩෙක් සුවපත් කරන්න ලෙඩා ගාවටම යන්න ඕනේ නැහැං. මම මානසික තරංග යවලා තමයි ඒ ලෙඩා සුවපත් කරන්නේ. මම මෙහෙ ඉඳන් කැනඩාවේ හිටිය ළිලා ගලකින් පීඩා වීන්ද රෝගියෙක් සුව කළා. ඉන් පස්සේ ඔහුව වෛද්‍යවරු පරීක්ෂා කරලා තිබ්බා. ඔහු නිරෝගී කියලා ඔවුන් පවසලා තිබුණා.

පිරටරවලින් පවා මට ආරාධනා තියෙනවා. ලංකාවේ ප්‍රකට පුද්ගලයෝ කලාකාරයෝ පවා මම සුවපත් කරලා තියෙනවා. ඒ අයගේ අනන්‍යතාව මම හෙළි කරන්නේ නැහැං.

මම ලෙඩ සුව කරන මෙහෙයකට යන්නේ සිතුරාලා. ආරාතු එන්නේ සඳදා. ඒ වෙනකම් ඔරොගියන්වත් මම කන්නේ නැහැං. මට ජීවත් වෙන්න ශක්තිය තියෙනවා. මේක පටන් ගත්ත මුල කාලේ මට හරම අමාරුයි. දවසක්ම මගේ වැටලා හිටියා. දැන් නම් එහෙම නැහැං. දවස් තුනක්ම නොකා ඉන්න පුළුවනි. අර පිරිටණිය දීලේ රෑ එළි වෙකකම්ම නිදි නැතුව දවස් තුනම ඇවිදිනවා. කවුරු හරි ඔරපු කළොත් මම ඒ දවස් තුනේ සීනි බෝලයක් හරි කළා කියලා මම මේ වැඩ නතර කරනවා. "

අද වන විට ඔහු සිය ආධ්‍යාත්මික බලය තුළින් සිය දහස් ගණනක් රෝගීන් සුවපත් කරයි. ලංකාවේ පමණක් නොව විදෙස්තනව සිටින පිරිස පවා ඔහුගේ ආශීර්වාදය බලාපොරොත්තුවෙන් පසු වේ. ඔහු පවසනුයේ තමාට රෝගීන් සුවපත් කිරීමෙන් කිසිදු මුදලක් උපයා ගැනීමට කැස නැති බවය. මේ සියල්ල සිදු කරනුයේ සුවපත් ලෝකයක් සෑදීමේ අරමුණින් බව ඔහු පවසයි. අතෘප්ත වෝදනා නැඟීමින් තමා සිරගත කිරීමට උත්තාන දැරුවාද ඒ සියල්ල විශ්වයේ සත්‍ය බලයෙන් පරාජය වූ බවද ඔහු කියයි. ඉදිරියටත් සංසාරගත පුරුදු ඔස්සේ තමා දියුණු කළ ශක්තියෙන් ආගම් සහ ජාති භේදයකින් තොරව ලෝකේ කවර තැනක වුවද සිටින රෝගියෙකුගේ සුවය වෙනුවෙන් සිහිට වන බවද ඔහු පවසයි.

■ ගිහාන් කරුණාරත්න